

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

CLUB DE LECTURA

Curs 2018-19

PERMAGEL

**Eva Baltasar
i Sardà**

Dilluns, 29 d'abril a 2/4 de 5 de la tarda

Coordina: Magda Bosch i Rocamora

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Biblioteques
Diputació de Girona

Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

Autor	Baltasar, Eva
Títol	Permagel / Eva Baltasar
Peu d'impremta	Barcelona: Club Editor, 2018
Descripció	187 p. ; 18 cm
Col·lecció	Club dels novel·listes / Club Editor ; 70
Col·lecció	Club dels novel·listes (Club Editor) ; 70
Núm. estàndard	9788473292269
Classificació	849.9-3"20"

Eva Baltasar (Barcelona, 26 d'agost de 1978). Poeta i escriptora.

La novel·la Permagel és la revelació del Sant Jordi d'enguany. Ha estat una les deu obres més venudes en llengua catalana de la diada. És meritori, perquè és la primera novel·la d'Eva Baltasar (que fins ara havia escrit deu llibres de poemes), una obra arriscada, plena de literatura, gens confortable, radical. (Extret del butlletí de notícies VilaWeb 09.08.18 per Montserrat Serra. Entrevista incompleta)

Un dels centres d'interès de la novel·la és la construcció del personatge que parla en primera persona, una dona jove, lúcida i intel·ligent, amb capacitat de viure als marges de la societat, amb grans dosis d'ironia com a arma de defensa, amb una manca de compromís amb uns valors col·lectius, amb gran dificultat per a estimar, per a comprometre's amb els altres, provocadora com a lesbiana i suïcida, marcada per una mare invasiva que imposa uns valors socials conservadors i reductius, que ella bandreja, i una germana convencional i feble. I aquesta protagonista batalla amb el dubte, que és una manera d'esquerdar el permagel (capa de la terra que no s'arriba a desglaiçar mai). 'El dubte, escletxa per on s'infiltra

Descobrim Eva Baltasar, aquesta nova escriptora que és a punt de fer quaranta anys, que ha irromput en el panorama literari català amb aquesta primera novel·la que ha connectat amb el públic, gràcies al boca-orella. Una escriptora gens convencional, a qui no agrada prodigar-se, que anhela estar sola, que viu en la família i per la família, amb molt pocs amics, que voldria estar-se en un poble petit, com més aïllat millor, una vida que ja coneix i que ens explica.

—**Per què creieu que aquest personatge que heu creat a *Permagel* ha connectat amb el públic?**

—No és fàcil de respondre, això, perquè a mi també em sorprèn.

Aquesta història no l'he escrita amb cap més intenció que la d'escriure allò que em venia de gust. L'argument de la novel·la m'ha sortit sol. La gran preocupació del llibre la tenia amb el llenguatge, amb la manera que és escrita. I és amb això que m'he entretingut i m'he divertit més. La resta, ha anat sortint sol. Potser la gent comparteix això que dieu de la radicalitat. O potser hi connecta perquè és un personatge molt honest. Ella diu el que pensa, fa el que sent. Menteix molt també. Però realment, no sé què és el que ha connectat amb els lectors. Sóc una persona que coneix poca gent, que no s'hi fa gaire, amb la gent. Per això no sé què pot agradar. Tampoc no estic gaire al dia. Per això em pregunto si això que penso i dic interessa realment a la gent i no estic tan descol·locada com pensava.

—***Permangel* sembla que ha arribat en el moment adequat, quan hi ha un interès renovat pel feminisme i aquest context li és favorable.**

—Ves per on, tenir el sentit de l'oportunitat sense ser-ne conscient. Aquest vincle amb el feminisme es pot interpretar des de fora. Ara, des de dins... A mi em sorprèn tot aquest discurs que genera el llibre, perquè jo l'he escrit tal com l'he sentit, com una cosa íntima i privada meva. És clar, els llibres els pots posar en molts calaixos, molts dels quals es troben intercomunicats. El feminisme podria ser un d'aquests calaixos.

—**La vostra editora, Maria Bohigas, deia que havia decidit de publicar el llibre perquè creu en la literatura, però que d'entrada no tenia gaire fe a vendre'n molts exemplars.**

Perquè *Permangel* presenta una noia lesbiana, suïcida, és un monòleg, és una novel·la de poeta, plena de sarcasme, és a dir, que no s'hi pot jugar amb l'empatia, es fa difícil d'identificar-se amb aquest personatge.

—Sí, és un personatge una mica fosc. Molts lectors m'han comentat que quan comencen a llegir *Permangel* els costa una mica d'entrar-hi, tot i que s'hi enganxen de seguida. I costa que s'estimin el personatge, els cau fatal. Però, tot i això, la continuen llegint.

—**Quin personatge vau voler construir?**

—Vaig pensar: posa't a escriure i dóna veu a algú, que en part sóc jo i en part no sóc jo. Aquesta veu ja era viva dins meu. Jo tinc moltes veus a dins i de vegades hi parlo. I vaig deixar parlar aquesta veu. Potser per això els capítols són tan curts i van endavant i van endarrere. No hem retocat l'ordre de com em van sortir.

—**A raig.**

—Jo no faig com aquells escriptors que primer es fan un esquema i defineixen uns fils argumentals. No sé fer-ho, tampoc, ni m'hi he posat. La mare ha sortit sola, perquè ja sé com és, ja sé com parla. Són personatges que tinc molt vius, perquè jo diria que tinc més vida interna que vida externa. M'alimento molt d'altres llibres, d'històries que em creio jo, de contes que explico a les meves filles... Estic sempre en un món molt imaginari, no aterro gaire. I la protagonista ha sortit així i tal com sortia veia que estava bé. I el final de l'obra igual. Un cop el vaig tenir escrit vaig adonar-me que la novel·la ja s'havia acabat. No hi havia res més a dir. Es va tancar sola. Jo mateixa em vaig sorprendre de dir-me: 'És el final, ja no puc continuar.'

—**Una volta escrita, la novel·la, què hi heu vist en el personatge?**

—Un altre jo. Una dona que hauria pogut ser jo en un altre moment. En aquesta novel·la sóc molt jo. Jo no faria tot això que fa ella, però hi ha una part de mi. Hi veig això, en ella. A mi em sobta quan algun lector em diu que ha odiat el personatge. Però si te l'estimes de seguida! Jo, com a lectora, la trobo encantadora. Però no, veig que és molt incòmoda, que a la gent li cau malament. I em sobta molt.

—**Pot ser que el rebuig vingui per la capacitat que té de viure sense la necessitat dels altres, aparentment?**

—Pot ser. Però això sí que sóc jo. Jo, com més sola, millor. Jo fa uns quants anys vivia dalt d'una muntanya en una masia petita, sola amb la meua filla, sense llum. Però passa que em vaig enamorar i ara visc en família i a Cardedeu. Ara, vull tornar a viure en un poble com més petit millor, com més aïllada, millor, amb la meua dona i les meves dues filles, això sí. Jo no sé si resulto tan odiosa com la protagonista del llibre, espero que no. Però pot ser que aquesta capacitat de ser autosuficient que té ella causi rebuig.

—**I la idea del dubte, com la viu aquest personatge?**

—És una dona molt segura de si mateixa, d'allò que anhela. Té l'anhel de viure intensament la vida i no viure-la mig adormida. I el dubte apareix quan el son s'infiltra, quan els altres li diuen que hi ha una manera més fàcil de viure. I aquest és el dubte, de deixar-se arrossegat per aquest viure més fàcil, que la pot fer allunyar de si mateixa. Ella és una dona glaçada i glaçada s'hi troba bé. La seva escalfor és el seu glaç. L'escalfor del món és una escalfor fictícia, de radiador, no és l'escalfor del sol. I el permagel l'aïlla d'això, també. Però és una doble metàfora, perquè també pot ser el sentit absolut. És contradictori, però totes dues metàfores són vàlides.